

אשדות

עלון אשדות יעקב איחוד

המסע לארץ ישראל שלמה גרוניך ומקהלת שבא מילים: חיים אידיסיס

הירח משגיח מעל,
על גבי שק האוכל הדל
המדבר מתחתי, אין סופו לפנים,
ואמי מבטיחה לאחי הקטנים.

עוד מעט, עוד קצת, להרים רגליים
מאמץ אחרון, לפני ירושלים.

אור ירח החזק מעמד,
שק האוכל שלנו אבד
המדבר לא נגמר, יללות של תנים,
ואימי מרגיעה את אחי הקטנים.

עוד מעט, עוד קצת, בקרוב נגאל
לא נפסיק ללכת, לארץ ישראל.

ובלילה תקפו שודדים,
בסכין גם בחרב חדה
במדבר דם אימי, הירח עדי,
ואני מבטיחה לאחי הקטנים.

עוד מעט, עוד קצת, יתגשם החלום
עוד מעט נגיע, לארץ ישראל.

בירח דמותה של אימי,
מביטה בי, אמא אל תיעלמי
לו היתה לצידי, היא היתה יכולה,
לשכנע אותם שאני יהודי.

עוד מעט, עוד קצת, בקרוב נגאל
לא נפסיק ללכת, לארץ ישראל

עוד מעט, עוד קצת, להרים עיניים
מאמץ אחרון, לפני ירושלים.

30 שנה לעליית יהודי אתיופיה

עלון מס' 1564 04.06.2021

פתיח

השבוע פגשתי עורכת עלון וותיקה ממני (אני עורך את עלון אשדות מאז נובמבר 97), אולי הוותיקה ביותר בתנועה הקיבוצית, ושמה כרמלה אורובן. כרמלה עורכת את עלון שער הגולן מאז שנת 1982 ליתר דיוק מאז פרוץ מלחמת לבנון, אז נותר הקיבוץ ללא עורך, וכרמלה שעבדה ב'מוסד' כמורה ומכינה לבחינות בגרות, הבינה את גודל השעה ונרתמה למשימה "עד שיימצא עורך קבוע", ומזה 39 שנים ברציפות היא מתמידה במלאכה הסיזיפית של הוצאת עלון דו-חודשי של קיבוץ שיתופי. שאלתי את כרמלה, בת השמונים פלוס, האם אינה מתעייפת מכובד המשא, והיא השיבה שאם חלילה היא מאחרת בהוצאת העלון בשבוע אחד, היא מיד מקבלת מבול טלפונים כיצד זה לא יצא עלון השבוע?

סביר להניח שבתוך יום-יומיים (הדברים נכתבים בצהרי יום שלישי) יתייצב יאיר לפיד אצל נשיא המדינה ויודיע לו 'עלה בידי'. התרחיש הזה, שעד לפני שבועות אחדים נראה כלקוח ממחוזות הדמיון, הולך נרקם ומתגבש, ואפשר שבטרם נתעשת ונפקח עינינו לרווחה תצוץ לה כותרת, שעד לפני שבוע נראתה בלתי אפשרית: נפתלי בנט-ראש ממשלת ישראל. אכן נפתלות דרכיה של הפוליטיקה הישראלית שהופכת את חיינו לבלתי צפויים בעליל. ואולי טוב שכך, אחרת היה נורא משעמם.

דוד נתמד אמר לי השבוע שהוא וזיו אופיר צועדים יחדיו בשדות כבר עשרים שנה, עוד מאז הימים שלמדו בסמינר אורנים. אז חשבתי לעצמי שטוב אעשה אם אצטרף אליהם לאחת מצעידות אחר הצהריים, כדי לנסות לפענח את פשר הכימיה המיוחדת שנוצרה ביניהם.

שבת שלווה ונטולת דאגות!

אבנרן

תמר מעין ז"ל

בת פוליה ומשה מלמוד

נולדה: 19 לספטמבר 1943

נפטרה: 20 מאי 2021

בת 77 במותה

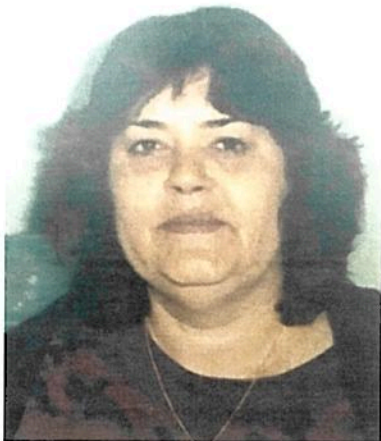
ב-1977 נכנסה תמר לעבוד בארכיון תחת ניהולו של יהודה בן דוד. יהודה חיפש מדפיסה במכונת כתיבה, ותמר, שידעה להדפיס בשיטה עיוורת, התאימה לו כמו כפפה ליד. כהערכה לכישוריה היא נשלחת לקורס ארכיונאות אותו מסיימת בהצלחה. לאורך השנים היא תקליד את יומני אשדות ואת אסיפות החברים באדיקות בלתי מתפשרת. היא התמידה בארכיון משך 40 שנה רצופות, כאשר בשנותיה האחרונות עבדה על תקן מנהלת והשתלטה היטב על עבודת המחשב. היה חשוב לה להוכיח לספקנים, כולל הוריה, שהיא מסוגלת לזה.

בפברואר 1998 נפרדים אריק ותמר מבנם הבכור ליאור בן ה-32 שלקח את גורלו בידיו והותיר משפחה מרוסקת. זמן רב לקח לתמר ואריק להתאושש מן המכה.

לצד שקדנותה והתמדתה בעבודת הארכיון ודאגתה למשפחה, ניחנה תמר בידי זהב. ביתה הפרטי מלא בשלל עבודות-יד פרי יצירתה: רקמה, וילונות, סוודרים, שמיכות, כובעים, צעיפים תיקים ועוד. שי אישי משלה לכל חבר ולכל ארוע.

חיים לא קלים היו חייה של תמר, מלאי מהמורות וחתחתים, ועל אף כל אלה, החיוך לא מש מפיה

יהי זכרה ברוך, ומעשיה הטובים נר לרגלינו !

את תמר קשה לדובב. המילים לא יוצאות מפיה בקלות, אבל כשהן נאמרות יש בהן אמת פנימית חזקה. תמר, בת יחידה לצד שלושה אחים, היא נצר למשפחה יהודית מסורתית ממזרח אירופה. אמה של תמר, פוליה ז"ל, הגיעה בעקבות אחותה הבכורה לגשר הישנה שם פגשה במשה מלמוד, יליד רוסיה שנשלח לארץ על ידי אביו, והשניים התאהבו. בגשר נולד אחיה הבכור, אורי ז"ל. היא תיוולד מספר שנים אחריו ובעקבותיה שני אחיה הצעירים צביקה ואהרליה. לאחר הפילוג תתפצל המשפחה, וחלק יעבור לקיבוץ המאוחד. על אף טראומת הפילוג, היטיבה תמר לשמור על קשר טוב וחברי עם בני משפחה וידידים בשני עברי המתרס האשדותי.

הוריה של תמר, פוליה ומשה, אנשים עסוקים עד צוואר בענייני משק וחברה, כאשר אחיה הבכור אורי, משמש לה משענת ומגן.

את אשדות יעקב, הקיבוץ בו גדלה והתחנכה, מתארת תמר כחממה אוהבת ומחבקת. את חברת הילדים לעומת זאת, אהבה פחות, משום שלא התחברה למעשי הקונדסות של חבריה לשכבה.

כמו שלושת אחיה, נמשכה תמר יפת התואר, לספורט הישגי, והתבלטה כשחיינית בנבחרת עמק הירדן. בהמשך מצטרפת להוריה שיוצאים לשנת שרות בקיבוץ רמת רחל ומאוחר יותר מתגייסת לצה"ל. בין לבין עובדת במטבח (בישול דיאטה) וקצת במפעל 'אשד'.

תמר חיה באשדות את כל חייה, למעט פרק קצרצר בו יצאה בתום הצבא לחיפה ("הייתי חייבת להתאוורר אחרי תקופה קשה שעברתי") שם למדה להדפיס במכונת כתיבה, דבר שסייע לה בהמשך דרכה כארכיונאית.

אחרי שחזרה לאשדות, התהדקו קשריה עם בן המשק אריק וסרמן (לימים מעין). השנים נישאים ומביאים לעולם את ליאור ונוגה. לאחר המתנה בת 13 שנים מגיע בן הזקונים זוהר, שהופך לדמות מאד משמעותית בחיי המשפחה המתבגרת.

הספד על אמה

אמא יקרה, קשה לי להיפרד ממך, קשה לעכל שאת כבר לא איתנו. הבית עכשיו יהיה שונה וחסר בלעדייך. טיפלת בי ודאגת לי תמיד: הכנת, בישלת, ניקית, סידרת, עזרת כל הזמן. היית האמא הכי טובה בעולם ועשית הכל בשבילי מכל הלב. טיפלת במסירות בהוריך, אהבת את הקיבוץ את האנשים את נופה של אשדות. ידעת ליהנות מהדברים הפשוטים. כולם אמרו שיש לי אמא נהדרת מוכשרת וטובת לב.

מגיל קטן זוכר אותך עובדת בארכיון, אהבתי לבוא לבקר אותך. היית שמחה, ומאושרת שיש לך עבודה טובה. שמחתי לשמוע שעזרת להרבה אנשים למצוא חומר חשוב להם. התגאתי בך תמיד! וכששאלו אותי במה ההורים שלי עובדים אז סיפרתי בגאווה שאמא שלי עובדת וניהלה את הארכיון בקיבוץ.

בתקופה האחרונה הפך לצערנו בית החולים לביתך השני. הגעתי מידי יום לבקר אותך, לעזור, העיקר שלא תהיי לבד ראיתי אותך נלחמת ולא מוותרת. דיברנו, שתינו קפה ביחד, אכלנו, קראנו את עלון הקיבוץ, הסתכלנו בדאגה זה על זה. קיוונו והתפללנו שיהיה טוב. היה לך קשה לנשום לבד וסבלת מכאבים. גופך נחלש.

אזכור את כל הרגעים היפים שלנו ביחד: הנסיעות, החוויות, השיחות שלנו, האירועים והחגים. קשה להיפרד. אני נותן לך חיבוק גדול ונשיקה אמא, עכשיו לא תסבלי ולא יכאב לך. נוחי על משכבך בשלום ליד הוריך ואורי אחיך, תפגשו עם ליאור בגן העדן, תתחבקו ותתנשקו תהיו ביחד לאחר שנים רבות בהן לא התראיתם. אוהב אותך לנצח, זוהר

תמר יקרה

ההכרות ביננו החלה לפני 35 שנים, כשהגעתי לאשדות כגננת לזוהר.

לאחר מכן גרנו בשכנות טובה כ- 20 שנה.

הפגישה המחודשת שלנו הייתה ביולי 2020, כשזוהר עודד אותך להגיע למרכז היום של המייסדים, והשאר כבר היסטוריה.

את היית 'הסנונית הראשונה' מאשדות, ובכל פעם אמרת לי "איך זה שאין עוד חברות וחברים מאשדות? הם לא יודעים מה הם מפסידים". את ידעת היטב.

בכל ראשון ורביעי הגעת עם חיוך, נקלטת והשתלבת במהירות, תמיד התייחסת לחברות ולחברים במאור פנים ובנעימות.

הקפדת להגיע מטופחת ולא ויתרת גם בימים שהנשימה הייתה קצת כבדה.

הידע הגדול שלך בתחום הסריגה, לא הפריע לך להמשיך ללמוד ולהתפתח, ואף ללמד את האחרים.

השארת לנו צרור פרחים צבעוניים סרוגים, שיקשטו את המרכז. ואת תמשיכי להיות כמו פרח בלב של כולנו.

נוחי תמר יקרה. נתגעגע אליך.

רונית איתן
מנהלת מרכז יום
המייסדים - עמותת ותיקי עמק הירדן

לזכרה של תמר מעיין ז"ל

תמר, תמר, הכל נגמר

האושר והיגון, החרדות והחיפושים.
היכן את עתה, איש אינו יודע.

אנחנו כאן עם הזיכרון שלא מסתיים.
את אהבתך ורוחב ליבך הכרתי היטב.
הם מוטבעים בסריגותייך,
במפות, פרחים וכובעים,
ובכישוריך לדיוק מופתי
לו אני עד יום באתי.

יצרת אינדקסים ומפתחות
של אסיפות ועלונים,
רשומות של החיים והמתים,
מראי מקומות של אנשים ונושאים,
של מודעות, ויכוחים, ותקוות,
ושל חדות היחד.

הכל רשום במנגינה של החיים ונשמר בזיכרון.
באמצעות הארכיון התמסרת כל כולך לאשדות
ביתך.
ועל כל אלה אני מצדיע לך כעמית לעבודה וכחבר.

שאול ינאי

תמר שעת פרידה

לא תמיד זה פשוט לחיות פשוט... חיים
פשוטים

חיים צנועים ושקטים
חיים צנועים ופשוטים היו לתמר עם אריק
הבית מלא יצירות: סריגה, פרחים, צעיפים,
תיקים, אפודות, כריות.

הכל בסריגה בשתי כפות ידיה. יצירות
צבעוניות ומונחות בבית להתקשט.

תמר ואריק פסעו ביחד בשבילי הקיבוץ
כאשר זוהר תומך מלווה ודואג- ומאיר כמו
פנס את הדרך הבטוחה להלך בה בבטחה.

עצב גדול היה מנת חלקה של המשפחה
כשליאור סיים את חייו ונפרד לנצח, לתמיד.
נוגה ויגאל היו באים עם הבנים לבקר את
אמא, לבקר את אבא.

תמר ידעה הכל אודות אשדות בהיותה
עובדת ומתייקת בארכיון
קודם עם עמליה ואחר כך צמודה לשאול
ינאי.

מכינה לשאול בקפידה שורות שורות של
אותיות ומילים לתיקים.

לאט לאט, בנשימות מועטות בקלנועית-
משכה תמר עם אריק את החיים קדימה.
תקופת פריחה מחודשת היתה לה כשזוהר
לקח אותה למספרה, לבית קפה, לטיולים,
לראות מרחבים.

היא אוהבת אותו, הוא אהב אותה, ומתוך
אותה אהבה, נתן לה ללכת שלא תסבול
שתנשום כרצונה במנוחת עולם ברקיע
התכלת.

היי זכורה לטוב ואהבה מכולנו

שרה'ה שרון

לזכר חברה לעבודה בארכיון

בשנים שעבדנו יחד היו בינינו יחסים מצוינים ולפעמים פחות, כמו אצל רוב האנשים. לעיתים הייתי נבוכה ולא מבינה מה עלי לעשות, ותמר נחלצה לעזרתי והוליכה אותי בשבילי הנסתרים של הארכיון ולימדה אותי את כל מה שהיא כבר ידעה. כאשר היו ימי עיון או קורסים מיוחדים לארכיונאים, נסענו שתינו להשתלמויות הללו, כדי להעמיק את הידע הדרוש לנו בעבודתנו.

העישון בכמויות מבהילות היה בעוכריה של תמר. לעיתים היה האויר בארכיון צפוף וערפילי ממש מרוב עשן הסיגריות. כאשר ניסיתי לדבר על ליבה של תמר שתפחית או תפסיק לעשן, אמרה שהיא נהנית מאוד מעישון הסיגריות ואין בדעתה להפסיק למרות שהיא יודעת ומכירה את הסכנות. מעבר לסבלנות הרבה, היו לתמר "ידי זהב". היא תפרה, רקמה, ארגה, סרגה ועשתה עבודות יד יפיפיות. היא דאגה מאוד לאריק בעלה ולשלושת ילדיה: ליאור, נגה, וזוהר, והיתה מאוד גאה בהישגים של כל אחד מהם.

השתוממתי איך לאחר שהחליקה ושברה את אגן הירכיים, הצליחה תמר להתאושש ולשוב ללכת על רגליה, כי זו בדרך-כלל מכת-מוות לנשים בגיל המבוגר שלנו, ותמר צלחה אותו, אולי כי בנשמתה היתה גם ספורטאית שמאוד אהבה וידעה לשחות. מהסתכלות בתמונותיה מהגיל הצעיר, נראית תמר תמירה כשמה, ויפה מאוד, כמו ארבעת ילדיהם של פולה ומשה מלמוד, הוריה החלוצים.

הוי תמר, תמר. צר לי כל-כך שאנו צריכים להפרד ממך כך. את מצטרפת היום להוריך ולאורי אחיך שאהבת והערצת כל-כך, לליאור בנך הבכור ולעוד יקירים שעזבו את ארצות החיים. נזכור אותך כל עוד זכרוננו עמנו, ואני, כמי שעבדה לידך שנים רבות, אזכור את כל הדברים היפים והטובים שהיו בך בשפע.

בהערכה רבה - **עמליה דיין בת-ארי**
ארכיונאית במיל'

קשה לי מאוד לחשוב על תמר, שצעירה ממני בכמה שנים, שהיא כבר איננה, למרות שעישנה בכמויות עצומות, תוך שידעה שזה מזיק לה מאוד. ההכרות בינינו התחילה עוד כשעבדנו שתינו בענף הלול. כבר אז הצטיירה בעיני תמר כאדם חרוץ מאוד, אבל בדומה לאנשים רבים, חיפשה מה הכי מתאים לה, כמו למשל בישול בטוב טעם לאנשים הזקוקים לדיאטה.

רגישותה הרבה לביקורת והערות, היתה קשה לה, וכך יצא שהיא התנסתה בעבודות שונות ובענפים שונים, עד שיום אחד הבינה שהכי מתאים לה להיות כתבנית במכונת-כתיבה, שזו עבודה נקיה ושקטה בלי האבק והסרחון של הלול, בלי ביקורת קשה של הדיאטנים שמתלוננים רבות כי גם להם קשה. התמזל מזלה ויום אחד חיפש חברנו יהודה בן-דוד, הארכיונאי הקשיש, חברה שיודעת לכתוב במכונת-כתיבה ותמר ידעה מלאכה זו עוד מהימים בהם התנסתה בעבודת הכתבנות בביהח"ר "אשד", שם הכניס אותה לעבודה קרוב משפחה - חנוך ראובני, שבתו חדוה נישאה לאורי אחיה הגדול שאהבה והעריצה. אלא שביהח"ר המצוין שלנו, לא הצליח לשרוד אחרי הפילוג שעבר על קיבוצנו, ותמר המשיכה בחיפושיה, כאמור עד ששמעה את קריאתו של הארכיונאי הקשיש, ושם בסבלנות אין קץ תמללה את כל האספות של הקבוץ שהיינו מקליטים באותו זמן מילה במילה, וגם אם חבר דיבר מקצה חדר-האוכל ללא מיקרופון ודבריו בקושי נשמעו, תמר חזרה ושמעה שוב ושוב עד שקלטה את כל מה שנאמר והדפיסה הכל.

ברבות הימים נקנתה מכונת כתיבה חשמלית וגם עליה הצליחה תמר להשתלט, ולאחר עוד כמה שנים נכנסו המחשבים. תמר קצת חששה, אך כעבור כמה ימים הצליחה להבין גם את רזי המחשב שהקל עוד יותר על עבודתה. היא גם למדה איך להכין מפתח שמות ועניינים שקוראים לו בלעז "אינדקס" שבלעדיהם הרי כל האספות והעלונים הכרוכים יכולים לשכב כ"אבן שאין לה הופכין", אך ברגע שיש לכל כרך כזה מפתח שמות, ניתן למצוא את הדברים די בקלות.

תרבות אשדות

להם לחגוג יחד אתנו את החג ולהתאוורר מעט מן המציאות הקשה ששררה בביתם.

את הנקודות לשיפור, שהגיעו אלינו לקחנו כמובן, לתשומת ליבנו, וכמובן שלא מעט נקודות לשימור, נרשמו:)

אני שוב רוצה להודות לצוות החג המסור: גל מלמוד, נועם שוחט, שי אורבך, מיכל פרידר, אוולין יוספוב, נסיה מזרחי.

בנוסף, רוצה להודות לכל מי שסייע ועזר לאורך ההפקה כולה: אפרת ירום ראובני, מייגן שילדס, דודו – ירדן- קורן- ועופרי פונדק אורן ראובני, אלעד סממה, רויטל לוי, שני פייקוב-וטורי, שרה'לה שרון, דרור ניב, רז גל, שלומי קיפר, צוות החקלאים, כלל הרקדנים והרקדניות, קרייני שבעת המינים, שאול אלטר ונהגי תהלוכת הכלים החקלאיים ולכל מי שהביא עוגה/מאפה לבית הקפה.

בזכותכם, היה לנו טקס יפה ומרגש מאד!

מרשה לעצמי לקחת אותנו צעד אחד אחורה בזמן ולהודות גם לצוות יום העצמאות שנחוג בשיתוף עם אשדות מאוחד, וכלל טקס מרגש בערב יום העצמאות ומסיבה שמחה ומרעננת.

תודה רבה לצוות המסור מהאיחוד: אופיר קיים, מיכאל עמר, סיוון אבוחצירה, שני שילה כהן.

תודה רבה לכל מי שעזר וסייע בהפקת החג והמסיבה: מייגן שילדס, ענבר אלטר, תומר שלם, נרי בן פורת, איל אלטר, יריב כרמל, רן מימוני, אלון ושי אורבך, יניר אלטר, עונג רובין, הילה ספיבק, שקד וולטינסקי, כל בני משפחת שוחט, אורן ראובני, ארנון בנאים. כלל הרקדנים והקריינים וכמובן כל הצוות שהתנדב מאשדות מאוחד.

שוב תודה רבה!!

מאיה אלטר

אנו נמצאים בפתחו של הקיץ, ואת פרק הזמן שבין שבועות ועד לראש השנה (פרק זמן שהוא ללא חגים), ננצל לטובת מספר אירועים מרעננים:

1. **קבלת שבת בבריכה**

2. **יום הילד – עבור ילדי אשדות יעקב איחוד**

3. **מסיבה לבני +25**

4. **טיול עשיות בכוכב הירדן**

אני מזמינה אתכם להצטרף לאחד מהצוותים ולהיות שותפים מלאים בבניית אירועים אלה.

כמו כן, אתם מוזמנים להמשיך ולהציע רעיונות לפעילויות.

אני רוצה לנצל את הבמה ולשתף אתכם בביקורות הטובות בשיח החיובי והממלא שהגיע אלי ואל צוות חג שבועות, על הפקת החג.

על אף המציאות הקשה ששררה במדינה בערב חג השבועות, ועל אף הרגשות המעורבים שחשנו כולנו – החג נחגג בצורה נעימה, חגיגית, שמחה, מרעננת ומרגשת, ואנו נהנינו מהזכות שניתנה לנו לארח את תושבי הדרום, לאפשר

מייג'ס סטודיו

נכון לעכשיו משרת הסטודיו את ילדי א-ב, בהמשך יצטרפו אליו ילדי הגיל הרך וגם בני ובנות הגיל השלישי (בעידוד המועצה ורווחה אשדות), בקיצור- כל קשת הגילאים. בסוג פעילות זה, מסבירה שילדס, רוב המשתתפים הם נשים והשאיפה שלי שהמצב ישתנה ונראה יותר בנים.

לא מדובר בשעורי מחול מן הסוג המקובל, מסבירה מייגן, אלא באימונים פונקציונליים בעזרת אביזרים כמו רצועות, משקולות יד וגומיות, שניתן לשלב בהם דאנס אירובי ואלמנטים נוספים, תלוי בגיל המשתתפים וכישוריהם. אני מזכיר למייגן שחג המאה של אשדות מתקרב (2024) והיא מפשילה שרוולים כדי לספר לי שלא מכבר סיימה פרויקט מדהים בדגניה א' החוגגת 110. זה היה תהליך מהמם בו היו שותפים בני כל הגילאים, שאמור היה להיות על במה, אבל בגלל אילוצי קורונה וחשש מסגרים, הפך למופע מצולם שיצא מרגש ברמה אחרת. מנסיוני, אומרת מייגן, אני יודעת שהמופע עצמו הוא הדובדבן בעוד שהגלידה והקצפת הם התהליך עצמו, שהופך לחוויה עוצמתית.

מה מקור השם 'שרקיה'?

רציתי משהו שקשור למילה צפון (נורטי באנגלית) אבל זה לא כל כך הסתדר בגלל הקושי לבטא זאת בעברית צחה. עשינו מעגל רעיונות ואחת החברות הטובות הציעה 'שרקיה' שהיא מילה ערבית, וזה הדליק אותי כי זה מרמז על שילוב תרבויות, דבר שאני כמדריכת מחול מאד מתחברת אליו, ובעיקר כמי שקשורה לאלמנט המזרחי הרבה מאד שנים (את ההדרכה שלה בריקודי בטן קיבלה מייגן בעיקר מ-רולה סעיד מהסטודיו של אום לילה בטורונטו, קנדה). החזון שלי הוא לקיים בסטודיו פעילות עמוקה וייחודית על ידי צוות מאמנים מכל מיני תחומים, ומאחלת ששרקיה שלנו תגיע לשמים.

אבנר

עד לפני חודשיים וחצי שכנה שם מעבדה לגידול קינואה ושמיים מן הצומח עם ד"ר נעמי פורן. בגילגולו הקדום יותר שימש המקום כאכסניה של צעירי אשדות ובגילגולו העוד יותר קדום, חלק ממתחם הבגד. החל מראשון למאי שינה המתחם (שגודלו 75 מ"ר) את ייעודו מקצה לקצה ואחרי שיפוץ קל (צוות מיכה) הפך לסטודיו לפעילות ספורטיבית ומחול בניהולה של מייגן שילדס הנמרצת, תחת השם 'שרקיה'.

שמעתי שנעמי עומדת לעזוב, אומרת שילדס והבעתי את רצוני לשכור את המקום ולהעביר אליו את הסטודיו שלי ששכן בחדר המוזיקה, וברגע שהמקום התפנה קפצתי על ההזדמנות והעברתי את הפעילות 'קופי פייסט', ומזה מספר שבועות המקום רוחש פעילות. היתרון הגדול של המקום היא הנגישות, אומרת שילדס, כי הוא מצוי בקירבת מגרש חניה ושרותים וניתן להגיע אליו בקלות ובנוחות. פשוט מושלם. מאחר ולא היה לי זמן לעשות פירסום (מייגן היתה עסוקה עד צוואר ככוריאוגרפית מופע דגניה 110 ומופעי בית ספר) רוב המשתתפים עד כה הם מן הסתם אשדותיים, אבל יש ויהיו גם מקיבוצי עמק הירדן.

בארכיון אשדות איחוד

להלן הכתבה של **חיים לייבוביץ** כפי שהופיעה באותו יומן. שבת שלום ובריאות טובה לכולם,

שאל ינאי

על פעולות הועדה למען החייל

מפוזרים הם חברינו החיילים ובעיקר מעבר לים. עד לפני זמן קצר היה חלק ניכר מהם בארץ ובמצרים והפגישות איתם היו לעיתים קרובות. גם ממצרים היו החברים באים לחופשה מספר פעמים בשנה. היינו נפגשים עם כל אחד ואחת, שוחחנו עם החבר, שמענו ממנו על צרכיו, רצונו. החברים הרגישו וחשו את חיי המשק השוטפים. ולמעשה רוב עבודת הועדה התרכזה לסידור מקום ודאגה לחייל הרווק וטיפול במידה הדרושה בחייל בעל-המשפחה. כעת רוב החברים נמצאים מעבר לים והקשרים איתם יותר קשים.

בבריגדה באיטליה נמצאים 18 מחברינו והם: פומרנץ שמואל, ליבוביץ יצחק, איזנר יעקב, לוזי יעקב, יעקובסון חיים, שנצר צבי, חרוזי ידידיה, ערפלי גד, מיירנץ חיים, גד זלמן, לוינסקי חנן, איצקוביץ יעקב, גולדרייך יעקב, ישראל בנימין, יורדן פריץ, פינקשטיין זאב. גם התותחן חברנו שמואל לרנר צורף לבריגדה. החברים אטמן אברהם יוסף מהנוער נמצאים במחנה אימונים.

נהגים באיטליה: פס צבי, אלטר ישראל, גלופצינסקי יצחק, בן פורת דוד, שניפר יאיר, שטרן מאיר, ילובסקי יוסף.

בביקורת דרכים באופנוע – שחורי יואל. במהנדסים מלכותיים – קפלן יצחק ושטינברג מרדכי. במצרים: נהגות – יעקב בן עמי, באט"ס – גבעול מרים, צוקרניק לוסייה, זנד חביבה ומאיר שושנה.

אנשי אשדות יעקב בבריגדה היהודית – פרק ב'

הכתבה הקודמת עסקה בהתגייסותם של ארבעה מחברי אשדות לבריגדה היהודית ביולי 1944. ארבעה חודשים אחר כך, ב-31 בינואר 1945, 8 חודשים לפני סיום מלחמת העולם השנייה, מופיעה כתבה מפורטת מאת חיים לייבוביץ המזכירה את כל אנשי אשדות המשרתים ישירות או בעקיפין בבריגדה. מדובר ב-43 חברים וחברות מאנשי אשדות, כ-8% מכלל החברים והחברות באותה עת.

בעת ביקור בבית:
שורה עליונה מימין לשמאל: יאיר שניפר, ישראל אלטר, פריץ יורדן
שורה תחתונה מימין לשמאל: יהודה בן פורת, חיים יעקובסון זאב יהלום

בארכיון - המשך...

חבילות עם צרכי מזון והלבשה אין רשות לשלוח לאיטליה, יש סיכויים שהדבר יסודר ע"י הועדה המרכזית של החייל העברי.

במפעל הספר של הקיבוץ, הוכנסו גם חברינו החיילים ונשלח לכל אחד מהם ספר.

לייבוביץ חיים

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

בצל כפות תמר

צילום – דובי שושני

בארץ: באט"ס – שניפר חנה, פרגר חנה, ברישנסקי שרה.

בבתי מלאכה – בן פורת יהודה, אלקלס רודי, רוזנר זאב, גרשטנבליט בנימין. בחיל הקשישים – שמעון שניפר, ב-צי – מנדה אליעזר.

אנו עומדים בקשרי מכתבים עם כולם, עם מספר חברים לא הצלחנו לעמוד בקשרים ישירים. פנינו לחבריהם הקרובים במשק והם עומדים איתם בקשרי מכתבים.

בכל מכתבי החברים מתבטאים הגעגועים הגדולים למשק, החרדה על הנעשה בו, רצון לעקוב אחרי התפתחותו ורצון עז לחזור ולהשתתף שוב בחיי המשק. גם אותם החברים המעטים, אשר היו בתוכנו זמן קצר ולא הספיקו עדיין להתקשר עם המשק והחברה, רק כעת הם מרגישים ומבינים, מה בשבילם הבית-המשק.

לכל החברים-ות אנו שולחים יומני משק. יש לציין שיומן המשק למעשה הינו יומן המזכירות ואינו משקף את חיי המשק בכללם, על הענפים, המוסדות. החברים תובעים תוספת ידיעות הניתנת להם ע"י מכתבים מיוחדים.

המשלוח הרגיל בדואר נמשך חודש ימים ולכן פנינו לחברות השולחות את היומנים בתוך מכתביהם ובצורה זו הם מתקבלים כעבור 10 ימים לערך. גם עתונים אנו שולחים.

לא פעם יש הרגשה, אולי הטיפול אינו מספיק. מצד חברי הועדה יש הרצון לעשות את הכל, כדי לתת לחברים בניכר להרגיש שאנו דואגים להם ורוצים להקל עליהם את ריחוקם מחיי המשק והמשפחה.

מצד חברים רבים יש פניות רבות לתמונות מהילדים. עד כה אנו לא הצלחנו לסדר את הדבר ואנו מחפשים סידור לצלם את הילדים לעתים תכופות ולשלוח את התמונות לחברים.

הלב מתחמם

אוריין אורבך מדורות כתבה בשם המשפחות : המון מילים שיכולות לתאר את מה שעברנו בשבוע+ שהיינו כאן אצלכם באשדות יעקב איחוד, המון מילים שמחארות רגשות מעבר לכל מה שנוכל להכיל ולתאר: כמות החום, האכפתיות, הרוגע והתמיכה הם ברמה פי מיליון ממה שיכולנו לחשוב שנקבל. זו פעם הראשונה שהתפנינו מהבית ולשמחתנו הגענו "הביתה". המשפחות שאירחו אותנו פשוט מושלמות, תודה על הכל ונשמח לארח באהבה בחזרה בשמחות שתהיה לכם שבת נהדרת וחיים שלווים ומאושרים. היה לנו מושלם, מאיתנו האורבכים מקיבוץ דורות והוסיפה אריאנה בקר מדורות: אין די מילים להודות על האירוח המושלם, והכי הכי משפחות מארחות. הלב החם והרחב של כולם שמזמינות ומפנקות ודואגות לנו ולילדנו ולא מפסיקות לשאול "מה עוד?" "מה חסר?" זיכרו תמיד: ביתנו פתוח לכם בקיבוץ דורות.

מבצע שומר החומות הבלויט שוב את עוצמתה של עמק הירדן, כתב דובר המועצה עמי כברי. 'כמחצית מישובי המועצה לקחו חלק במבצע, שהבליט את החוסן ואת הרוח הטובה שיש בשפע בקהילות שלנו. באשדות איחוד פתחו את הבתים ואירחו את אנשי עוטף עזה בערב חג השבועות, באשדות מאוחד קיימו קבלת שבת מרגשת וצירפו את האורחים להכנות לקראת טקס שבועות המרגש. אנשי דגניה אי חגגו את יום ההולדת ביחד עם משפחות מקיבוץ דורות, מחלקת הספורט בראשות תמיר מייזלס פתחה את האולמות וחוגי הספורט ועוד'.

המערכה הנוכחית הסתיימה וחברינו החדשים מקיבוץ דורות חזרו לביתם הסופ"ש, בתקווה לימים שקטים", כתבה ליבי גולן, שעמסה על עצמה את משימת הארוח של שמונה משפחות מהדרום המופגז. "בהזדמנות זו אבקש להגיד תודה לקהילתנו שמוכיחה פעם אחר פעם את חוסנה, ולכל אותם עשרות מתנדבות ומתנדבים שפתחו את ביתם וליבם לתושבים מהדרום.

עיבוד צילום
מבצע שלמה
30 שנה
לעליית יהודי
אתיופיה.

מתי עמלי

יודע חקלאי פיקח

סיפור תמונה

סיפור התמונה (באדיבות ראובן ברק) שפורסמה בעלון שעבר מפיו של מאיר מוסט, טייס בן אשדות (שני מימין):

התאריך הוא 13.9.73 פחות מחודש לפני תחילת המלחמה (יוה"כ). אני טייס פנטום צעיר בטייסת 197 חצרים. ממריאים לפטרול מול לטקיה (סוריה) בים, ומזנקים לקרב אוויר מול שמינית מיגים סורים. מתפתח קרב שבו מופלים כמה מיגים, כתוצאה מכך נגמר לנו הדלק ונאלצו לנחות ברמת דוד הצפונית. תדלקנו והמשכנו לחצרים. בתמונה 4 טייסים: ספקטור (מפקד הטייסת) אגוזי (סמט א') גורדון (סמט ב') ואנוכי, והנווטים יוני אראל ז"ל, יבין, אורן ורגב. התמונה צולמה בכניסה למבנה טייסת 69, טייסת הפנטום הצפונית שאירחה אותנו אחרי הנחיתה ברמת דוד.

רצה הגורל, ואחרי 10 שנים מוניתי למפקד טייסת 69 למשך 3 שנים.

(את התעוד המרתק העביר לי אריק ראובני, בן כיתתו של מאיר, ועל כך תודתי).

אם ברשותכם תמונה/ות המגוללת סיפור מעניין, נשמח לפרסם בעלונים הקרובים

א.ר.

(קטעים מראיון שנתן ירון ממן מנהל הגד"ש לישראל היום' עבור חברת 'לקט ישראל')

ירון, רווק בן 40 מנהל גד"ש אשדות איחוד שהוא חיבור של שלושה קיבוצים: אשדות יעקב איחוד ומאוחד ושער הגולן. מאז שאני ילד אני עוסק בחקלאות (כמו שניים מאחיו אבנר ודור) נהנה ממה שעושה ורואה ברכו בעמלו. נפגשים מדי בוקר בחמש (אני קם שעה קודם). מגדלים מגוון גידולים: אבטיח, מלון, שעועית, חיטה, ברוקולי, בצל, שום. לא קופאים על השמרים וכל הזמן חושבים על הדבר הבא. אוהב את היאקש' בתקופת הקציר זה ממלא אותי באנרגיה. בצוות שלנו 12 עובדים בהם חמישה תאילנדים שהם אלופי עולם, העובדים הכי טובים במדינה. אנשים מאד נחמדים ומקצועיים שעוזבים אותנו לצערי אחרי חמש שנים (החוק לא מאפשר יותר) ואז צריך להכשיר אחרים במקומם. רובם מגיע מהכפרים ומכירים היטב את המקצוע.

השנה האחרונה, שנת הקורונה, היתה מאתגרת בהרבה מובנים. אמנם חקלאות היא ענף חיוני שלא ניתן להשבית, אבל הבעיה היתה שהרבה עסקים נסגרו, בתי מלון ומסעדות שבתו מפעילות והיה קשה לשווק את התוצרת.

'לקט ישראל' הוא גוף שאני מאד מעריך. בכל שנה אני מעביר להם תוצרת שמסיבות כאלה ואחרות לא משתלם לי לקטוף. לעיתים נתקעים עם בצל שמחירו בשפל ולא שווה את הטרחה וזה טוב לשני הצדדים.

חיפה, חיפה מכבי שלי...

לרינה פלג יקירתנו

את העמוד שלפני המתנה!!
במלאות לך 90, שהוא גיל מופלג ובהחלט
מכובד, נאחל לך בריאות טובה!! את
משמשת לכולנו סמל ומופת לחיוניות,
צלילות ומעורבות בחיי הקהילה. את בעלת
דעות מוצקות שנוהגת להשמיען עם ביקורת
כמעט בכל נושא וענין. אנו מאחלים לך
שתמשיכי להנהיג ולהוביל, לקרוא ספרים
וליהנות מתוכנם, להיות מעורבת ופעילה
ולתת דוגמה לזיקנה יפה ולסבתא פעילה
בחיק המשפחה ומחוץ לה.

היי ברוכה שנושאת בכבוד את משא שנותיך,
והעיקר הרבה בריאות, כי את כל השאר כבר
יש לך. בידידות ואהבה,

שלומית ואורי קרפ

קפטן אלופת ישראל הטריה, מכבי חיפה,
הוא **נטע לביא** בן ה-24 המשמש כקשר
אחורי ומעת לעת גם מבקיע שערים. נטע, בן
קיבוץ רמת השופט, המתגורר כיום בחיפה,
הוא נכדו של **ישראל לביא**, חברה לחיים של
אסתר שימרון שבתוקף הנסיבות הופכת
בעצמה לאוהדת כדורגל. דווקא את משחק
האליפות שנערך באיצטדיון 'סמי עופר' ביום
א' האחרון, החמיץ נטע לביא בגלל צבירה
של כרטיסים צהובים, אבל בתום המשחק
(2:3 למכבי חיפה אחרי שכבר הובילה
במחצית 0:3) זכה להניף את הצלחת
היוקרתית יחד עם חבריו הירוקים. 'אמרתי
לנטע שיש לו חבורת מעריצים באשדות'
(שולי לשם, יוסי להב ונוספים) אומרת
אסתר, והוא הסמיק מגאוה. אסתר מתארת
את נטע כאדם ערכי וצנוע המתעניין במגוון
נושאים כולל ההיסטוריה המשפחתית שלו.
את דרכו ככדורגלן, החל נטע בנוער של מכבי
חיפה, שם הבחינו מיד בכישרון הטמון
ברגליו של הקיבוצניק, שתוך זמן קצר
הוקפץ לבוגרים ובזכות מנהיגותו הפך
לקפטן של הקבוצה שזכתה בתחילת השבוע
באליפות אחרי עשר שנות בצורת. סבא
ישראל מלווה את נטע בגאוה לכל אורך
הקריירה, ובעבר אף הסיע אותו לאימונים.
נטע שהפך לשחקן קבוע בהרכב נבחרת
ישראל, קיבל לאחרונה מספר הצעות
מקבוצות באירופה, אבל בשלב זה הוא נשאר
בחיפה.

אבנרון

משתתפים בצערה של מאירה

עשת והמשפחה

על מות אחותה - יונה

משתתפים בצערו של עמיר גפני

בן זוגה של רחל'ה אמיתי

במות אחיו רני ז"ל

עמק הירדן בכדורסל – ליגה א'

עידכון מאת רז גל מנהל הקבוצה

בית עליון

קלעה	טכני	הפי'	ניצ'	מש'	קבוצה	
982	-	0	12	12	הפועל תנידו	1
1031	-	2	10	12	הפועל נוף הגליל	2
856	-	4	8	12	מכבי נדב כרמיאל	3
912	-	4	8	12	אליצור אסף קרית אתא	4
943	-	4	8	12	הפועל טכניה	5
932	-	4	8	12	הפועל טכניה/ע. הירדן	6
834	-	4	8	12	הפועל נווה שאנן	7

בית תחתון

קלעה	טכני	הפי'	ניצ'	מש'	קבוצה	
894	-	6	6	12	הפועל יורעאל מנדל	1
681	-	9	3	12	הפועל יפיע	2
787	-	10	2	12	מכבי חיפה עתודה	3
756	-	10	2	12	הפועל קרית ים	4
713	-	10	2	12	הפועל פסוטה	5
709	1	10	1	12	הפועל ראש פינה	6

רז מציין שאנחנו ועוד חמש קבוצות נאבקים על מקומות 3-7. מסתמו שמגידו (בה משחק דגן יבזורי) תעלה, ונוף הגליל תסיים מקום שני. חשוב להדגיש שעד הפציעות של עילאי מידלר שגמר את העונה, ואוריין לנסקי שחוזר בקרוב לשחק, היינו עם אפס הפסדים והעדרותם של השנים גרמה לכך שנצא מהמאבק מול מגידו ונוף הגליל. אין מה לעשות, פציעות הן חלק מהעסק. בהצלחה בהמשך.

רז גל

כחבר אשדות יעקב אני מבקש למחות על כך ש:

- א. 30 פנסי תאורה בתחום החצר (אני ספרתי...) אינם דולקים ואיש אינו פוצה פה ומצפצף. בזמנו נהג בושניק ז"ל להסתובב בחצר לאתר מפגעים מסוג זה ולהביא לתיקונם המיידי. היום אין מי שעושה זאת.
- ב. לפני מספר חודשים נפל ענף גדול מעץ פיקוס במגרש החניה הסמוך לארכיון. במזל הסתיים הארוע ללא נפגעים ועם נזק קל לרכוש. עמוד התאורה שספג את המכה עדיין לא יושר, וכמובן שלא עובד, מה שמקטין את כמות האור במגרש החניה. העץ ממנו נפל הענף נוטה הצידה, ולא ירחק היום שייפול, ואז ספק אם שוב יעמוד המזל לצידנו.
- ג. בהזדמנות זו מציע לבדוק חריגות מתחומי המגרשים ולחדד את הנוהלים בנושא.

שבת שלום
אודי אשכנזי

הספר שעשה לי ניתוח קטרקט במוח - יונתן אלתר

איך זה שיהודים מרוקאים שעלו לצרפת התקדמו במקצועות רפואה, ומחקר, נהיו עשירים, שקטים ומצביעי שמאל? בעוד יהודים מרוקאים שעלו לישראל נהיו מקופחים, עניים, רעשניים ומצביעי ימין?

כל זה כאשר, כאשר אין פער בין יהודי אירופה שעלו לאמריקה ליהודי אירופה שעלו לישראל.

וכאשר באירופה פונות השכבות העממיות באופן טבעי למפלגות השמאל והאליטות הבורגניות למפלגות הימין ובישראל זה פועל בצורה הפוכה. בערי פיתוח מצביעים לימין ובתל אביב מצביעים לשמאל??

למה המרוקאים שונאים את הקיבוצניקים?

למה הם כל כך שונאים את השמאל?

למה הם תיעבו את "דבר"?

מה נעשה להם שהם כל כך כועסים, מרגישים מקופחים ומושפלים?

וכמה זמן אפשר לסחוב את העלבון, דור שני, דור שלישי?

ולמה הם לא משקיעים בחינוך במקום ב"מרבבור" ומותרות אחרות?

למה הם נעלבים מכל דבר?

למה הם מחכים שהמדינה תעזור להם?

למה הם ממשיכים להיתקע בתרבות שהביאו ממרוקו?

למה הם מסרבים להתקדם?

שאלות שמתחדדות כאשר ידוע שגם האשכנזים סבלו כשעלו לארץ. גם על שורדי הגטאות פיזרו די.די.טי. גם אשכנזים גרו במעברות או בשיכונים רעועים, גם אשכנזים הגיעו בלי כסף.

ולא, הם לא שונאים אותנו כי אנחנו בעד שלום. הם לא שונאים אותנו כי אנחנו מודרניים, הם לא שונאים אותנו כי אנחנו

כבר כמה שנים ובמיוחד בארבעת סבבי הבחירות האחרונים, נשאלות השאלות:

איך יכול להיות שמפלגת השלטון מפקירה את עיירות הפיתוח ותושביהן מצביעים לליכוד?

איך יכול להיות שמפלגת השלטון פוגעת במזרחיים והם מצביעים לימין?

את התשובות לשאלות האלו ושאלות אחרות קראתי לאחרונה בספר שטלטל אותי (ואני לא אומר את זה על הרבה ספרים) **המרוקאים מאת דניאל בן סימון**. יצא לאור בשנת 2016.

בתחילת הספר, מספר דניאל את סיפור עלייתו לארץ של ילד בן 15 ללא הורים, עם אחותו בת ה 11. החלק הזה היה מרתק ומותח היות וכל הזמן רציתי לדעת איך הוא ישרוד את החידושים שפגש בהם, את הקשיים שהוצבו בפניו את הדילמות, סיפורה של הגירה לארץ חדשה.

תמיד הערצתי והתקשיתי להבין את מי שעזבו את מולדתם ועלו לישראל. במיוחד את אלו שעשו זאת זה לבד, בלי חברים והכי קשה בלי הורים. התקשיתי לדמיין את הקשיים, הסיפור של דניאל המחיש את הקושי וזה הלם בי.

דניאל התבגר, התגייס לצבא, נהיה עיתונאי ידוע בהתחלה בעיתון "דבר" ובהמשך בעיתון "הארץ". בכתבותיו בעיתונים ובספר הוא עוסק בשאלות:

איך זה שהיהודים, שבמרוקו חיו במתינות וסובלנות דתית (מי שרוצה יכול, אחרי תפילת שבת בבית הכנסת, לנסוע, לעשן, ללכת לים), חיים בישראל כקנאים דתיים?

איך קרה שאלפיים שנות דו קיום במרוקו שהולידו מזג מרוקאי נטול הקצנה ששותפים לו יהודים ומוסלמים, יהודים שהפשרה הייתה דומיננטית אצלם, אמצו בישראל ראייה קנאית שכו זרה למורשתם הפכו ל"שונאי ערבים", "מתנגדים לשלום", "יימניים קיצוניים"?

הספר שעשה - המשך...

בעקבות הקריאה

את הספר "המרוקאים" מצאתי על מדף הספרים של ליאורה. בעמוד הראשון הייתה הקדש בכתב יד: לליאורה ואריאל היקרים מאד. אמנם חיינו זה לצד זה והיינו שכנים קרובים מאד אבל הסיפור האמיתי שלי נמצא כאן, בין הדפים האלה. דניאל בן סימון.

ליאורה החליטה לשלוח את המאמר אל דניאל וזו תשובתו:

היי ליאורה. איזו הפתעה יפה. גם את וגם המאמר של יונתן. הוא היטיב לתמצת את הספר ולדלות ממנו את הרגעים המרכזיים ביותר. האישיים והמדינתיים. אכן השאלות שהוא שואל ניצבות במרכז ההווה הפוליטית והחברתית. עוד אין להן מענה מספק. לא לכל תופעה יש הסבר רציונלי. שלא לדבר על דפוס ההצבעה. לעולם לא נדע מהו אותו גרעין שמניע עשרות מיליוני אמריקאים להצביע לנשיא שבפירוש מסכן אותם ואת שלום העולם. טרמפ סיפק כנראה צורך מסויים שלא נצליח להבין אותו עד תום.

אותו הדבר לגבי ישראל. הניתוח הרציונלי מפספס את הצרכים המגוונים של מיליוני ישראלים. אני נשאל כל הזמן: מדוע המזרחים מצביעים נגד האינטרס שלהם? ובכן זה לא נכון. לא השאלה ולא מה שעומד מאחוריה. עולמות שלמים מפרידים בין המייסדים לבין המהגרים. לוקח דורות שלמים כדי לקרב בין העולמות. שני הצדדים תופסים את המציאות בצורה שונה. השיקול הכלכלי הוא לא רלוונטי. כך ביחס לחברי קיבוץ

אשכנזים, הם לא שונאים אותנו כי הם רוצים להיות כמונו. אז למה?

אז איך קורה שבשנת 1979, כשלושים שנה לאחר הקמת מעברת חולון, כתבו 120 משפחות של יוצאי מרוקו לשגריר מרוקו בפריז: "אנחנו 120 משפחות של יוצאי מרוקו... אנחנו מבקשים שתועיל לסייע למען נקבל אשרה לחזור למרוקו כאזרחי מרוקו". (מתוך: "מעברות הן לא רק שם של קיבוץ" מאת דליה גבריאל-נורי)

דניאל מתייחס לשאלות, מסביר, מבהיר, מנמק, מבין וגם... לא מבין. שואל שוב, עונה ועדיין... מתקשה להבין.

חלק מהתשובות לשאלות מביא דניאל בן סימון גם מפיהם של יצחק רבין, פרס, יצחק שמיר, ברק, דוד לוי אורי אור, דרעי – אותם הכיר מקרוב מאד מתפקידו כעיתונאי.

התשובות של דניאל בן סימון, האנשים שציטט, מרוקאים ואשכנזים, אנשים פשוטים ומנהיגים דגולים ענו לי על השאלות, שינו את זווית ראייתי על המרוקאים ועדכנו את דעתי עליהם.

מכירים את התחושה הזו שאתה נוסע ברכב, החלון ממאובק ואתה רואה את החוץ מטושטש. אתה לוחץ על השפריצר מעביר מגב ופתאום, העולם נראה נקי יותר! זה מה שעשה לי הספר המרוקאים!

בעצם, יותר מזה. מי שעבר ניתוח קטרקט יבין אותי טוב יותר. הקטרקט מטושטש את הראיה לאט לאט, אתה לא מרגיש שזה קורה ולא יודע שאתה לא רואה טוב. ואז אתה עושה את הניתוח ופתאום העולם נראה בהיר יותר, ברור יותר, הצבעים חזקים יותר!

סיפרו של דניאל בן סימון עשה לי ניתוח קטרקט בראייתי את המרוקאים בישראל.

תודה לך דניאל בן סימון. מזל טוב ליום הולדתך 29.4.

יונתן אלתר
אשדות יעקב / מודיעין

הספר שעשה - המשך...

נר נשמה חודש יוני

טברקה	עטיל	30.6.1937	כ"א תמוז תרצ"ז
אופין	אהרון	6.6.1938	ז' סיון תרצ"ח
קופל	יעקב	25.6.1939	ח' תמוז תרצ"ט
רמשיצקי	ברוריה	11.6.1945	ל' סיון תש"ה
ורוצלבסקי	גולדה	7.6.1946	ח' סיון תש"ו
זמנסקי	הסיה	20.6.1947	ב' תמוז תש"ז
מהרש"ק	ישראל	15.6.1948	ח' סיון תש"ח
ענבי	טובה	17.6.1948	י' סיון תש"ח
אברישימי	יוסף	17.6.1950	ב' תמוז, תש"י
ניסני	משה	17.6.1950	ב' תמוז תש"י
גור	יוחאי	11.6.1951	ז' סיון תשי"א
עמלי	מרי	2.6.1959	כ"ה אייר תשי"ט
חדש	מנחם	13.6.1960	י"ח סיון תש"ך
קורן	יוחאי	5.6.1967	כ"ז אייר תשכ"ז
אורן	בארי	6.6.1967	כ"ז אייר תשכ"ז
לוי	חנן	27.6.1967	י"ט סיון תשכ"ז
טריויס	חיים	4.6.1968	ח' סיון תשכ"ח
בן-יהודה	אברהם	12.6.1968	ט"ז סיון תשכ"ח
עודד	אליהו	18.6.1970	י"ד סיון תש"ל
דר	יגאל	12.6.1977	כ"ט סיון תשל"ד
דובי	ציפורה	12.6.1983	א' תמוז תשמ"ג
כהן	גרטרוד	27.6.1987	ל' סיון תשמ"ג
זאבי	יהודית	7.6.1989	ד' סיון תשמ"ט
שימרון	אליהו	4.6.1992	ג' סיון תשנ"ב
בוכשטיין	יוסף	15.6.1994	ו' תמוז תשנ"ד
בעבור	דבורה	18.6.1994	ט' תמוז תשנ"ד
גת	יהודית	20.6.1995	כ"ב סיון תשנ"ה
דיין	אלה	25.6.1995	כ"ז סיון תשנ"ה
פלדמן	עבריה	2.6.1998	ח' סיון תשנ"ח
גפני	חייצ'ו	1.6.2004	י"ב סיון תסס"ד
שרון	גיטה	28.6.2007	י"ב תמוז תשס"א

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט

ולתושבי ערי הפיתוח. הם נשארים תקועים בראיית העולם שלהם ובצדקת דרכם על אף השינויים סביבם.

אדם קרוב לעצמו ולעולם לא נצליח לפענח את צפונות ליבו. כך לגבי הצרפתי שחי בכפר ויצביע לחזית הלאומית בצרפת על אף ששני בניו חוקרים בכירים במכון פסטר בפריז.

וכך לגבי שני בניו של יוסף שריקי מנתיבות. הם יזמי נדל"ן שצברו הון דמיוני. יוסף חובש כיפה ומצביע לעבודה כהוקרה לבן גוריון ובניו מצביעים לליכוד בדבקות. הבן השלישי מצביע למפלגה ימנית דתית. משפחה אחת, שלוש הצבעות שונות. השאלות שאני שואל בספר והשאלות של יונתן יישארו כנראה ללא מענה מלא.

העיסוק בהן הופך למהותי. הניסיון לדלות תשובות יעלה כנראה חרס.

שוב תודה רבה על המאמר החכם של יונתן ותודה רבה לך ליאורה. אני מקווה שכולכם בסדר.

דניאל

ציון לשבח

אם בארזים נפלה שלהבת..

בית הקברות של הקיבוץ הפך ברבות השנים לאחד מיעדי הטיול המועדפים עליי. השקט, הצמחייה וההזדמנות לפגוש שמות של חברים ותיקים משרה בי שלוה. רבים וטובים מאלה שהלכו לעולמם וחקוקים על מצבות בית העלמין, היו חברי וליוו אותי כברת חיים. בכל ביקור אני עוברת בין המצבות של אבי, חמי וחמותי שאותם זכיתי להכיר בחייהם וכן קברים של בני המשפחה שלא זכיתי להכיר - אמו של חמי ואח של ראובן, אמנון. שני הקברים הללו נמצאים בחלקה קטנה הנמצאת אל מול החלקה הצבאית. בחלקה זו קבורים אנשים שנפטרו לפני שנים רבות. אחיו של ראובן נפטר בגיל שנתיים מפוליו ולפיכך אבן המצבה קטנה וצנועה, מה שלא מנע ממנה להיסדק, להישבר ולשקוע במהלך השנים. פעמים רבות חשבתי לעצמי שיהיה נכון להשקיע את ההון הדרוש כדי להחזיר למצבות את כבודן. פעמים אחדות גם פניתי וביקשתי מהקיבוץ לטפל בכך. לאחרונה הגעתי למצבה של אמנון, ומצאתי שהקבר בשיפוץ. צלצלתי ל**מיכה סוסן** ושאלתי מי משפץ את בית הקברות. מיכה סיפר לי שהוא לקח על עצמו את הטיפול בקברי הילדים וכי גם לילדים מגיע קבר מכבד, ולכן לקח על עצמו את עלות הטיפול ויממן מכיסו הפרטי התקנה של מצבות חדשות. אני רוצה להודות למיכה היקר מקרב לב על תרומתו הרבה לשימור כבודם של חברי אשדות הקבורים. ריגשת אותי מאד.

שוש וראובן פרח

בית הנשיא

בראע האחרון - ברכות אַנְיָא
המדינה ה-11 הנבחרת י'חנך
הרצוא (באז"י). בהצפחה!

למעלה משני עשורים עושה **חאלד זועבי** את דרכו מכפר תמרה זועבייה שבקרבת מושב מולדת לעבר 'מוסך נהריים' באשדות איחוד, שאותו הוא מנהל יחד עם בנו סעיד. בתחילה עבד כמכונאי שכיר באשדות מאוחד אצל איתן רוני, בהמשך החליט לפתוח מוסך משלו באשדות איחוד ומאז הוא כאן. מאז התאונה הקשה שארעה לו, בעת שמלגזה בה נסע החליקה במורד הכביש לגיונגל, עוסק חאלד בעיקר בעבודות משרדית, בעוד שבנו סעיד שהשלים את לימודיו והפך למכונאי מדופלם בזכות עצמו, מנהל את עבודת המוסך. במהלך השנים הרבות שהוא באשדות הפך חאלד לבן-בית ותעיד העובדה שרוב מכריע של לקוחותיו באים מהמגזר היהודי. חאלד נעים ההליכות, מסמל באופיו את הדו קיום היהודי ערבי שכולנו מייחלים לו ובגלל סיבה זו, לא נעתר לשביתת המסחר שהוכרזה במגזר לרגל יום הנכבה והתייצב כרגיל לעבודה.

מאחר שהוא שונא צביעות, ופוליטיקה מצטיירת בעיניו כמושחתת, נמנע חאלד להצביע במערכות הבחירות האחרונות. בעבר הוא הצביע למר"צ. את הארועים האלימים בין יהודים לערבים שהתרחשו במהלך מבצע 'שומר החומות' מגנה חאלד מכל, וסבור שעל המשטרה לעשות פעילות נמרצת לאסוף את הנשק הרב שמצוי במגזר. עדות לכך היתה לאחרונה בכפר שלו, הנחשב לשקט ורגוע, כאשר צעיר מקומי, אב לשלושה נרצח. אם בכפר שלנו המונה 2000 נפש ונחשב לסולידי זה קרה, אומר חאלד, זה אומר דרשני.

מלא טוב!

אסתיו ורוןן בוראוס
להולדת הבת - ע'יה
אחות ארני

אסתר הראא להולדת הנכדה
ואלף המשפחה מלא טוב !

'מי ומה' יצא לטיול

משם המשכנו לעבר בניין סובייטי רב ממדים בו שכנה עד מלחמת ששת הימים מפקדת הצבא הסורי. פצצה שהוטלה על המבנה ביום הרביעי למלחמת ששת הימים (על פי מידע שמסר בשעתו אלי כהן הי"ד) עיי חיל האוויר, ולא התפוצצה, היתה מכוונת ללשכת המפקד ובעקבותיה ננטש המבנה.

משם ליקב עין זיוון כדי ליהנות מארוחת בוקר מתובלת בשלל גבינות ויינות הגולן. בין לבין פגשנו את הפסל יופ דה יונג. שפסליו הענקיים הם כולם תוצרי מיחזור. יופ נולד בהולנד למשפחה פרוטסטנטית. זמן קצר לפני מלחמת יום הכיפורים הגיע כמתנדב לקיבוץ מרום גולן, נישא לחברת הקיבוץ, ולהם שלושה ילדים. שנים רבות עבד

"אתם עובדים קשה כל השנה, עכשיו גם לכם מגיע להתפנק". זו היתה כותרת ההזמנה ליום כיף לאנשי ונשות הקהילה, כמותו לא נראה במקומותינו מאז... הטיול לתורכיה ב-1993.

25 משתתפים ומשתתפות נטלו חלק בארוע הססגוני שהחל בקיבוץ מרום גולן שם המתינו לנו 8 רכבי רייזר מאובזרים בעזרתם

טיפסנו מעלות וירדנו מורדות בקלות מופלאה. אחד היעדים בדרך היתה חוות רוח מרשימה שמוקמת בימים אלה ע"י חברת אנלייט (בבעלות אלי בן-דב). מדובר על 30 טורבינות שמתנשאות לגובה של 85 מטרים כל אחת בין הר חרמונית לתל מחפי ומאגר בנטל. חוות הרוח שתיכנס לעבודה לקראת סוף 2021 צפויה להפיק 96 מגה-ואט חשמל (פי 5 מתחנת הכח של רוטנברג) אשר יימכרו לחברת החשמל.

'מי ומה' יצא לטיול - המשך...

ובא לציון הכורת.

כיבוס השממה

בת *life*!

עלון 1564
עריכה – אבנרון
שער – ברכה פונדק
עימוד – אירית גל
צילום עלון – אתי רון

יופ במחצבה ופיסל כתחביב ועם הפרטת הקיבוץ הפך את הפיסול לעיסוקו העיקרי. אם לא די באלה, התארחנו במטע הדובדבנים של סלמן ואכלנו מלוא חופנים מן האדום החמוץ מתוק הזה, ואף זכינו למלא בקטיף חופשי סלסלה שמשקלה המירבי מאה וחמישים גרם...

יופ והסוס

הפינאלה (ועוד איזה פינאלה) חיכה לנו בגינת ביתם של שי וליז ממרום גולן (הרחבה) שם נהנינו מארוחת בשרית וסלטית דשנה (המעשנת עושה את ההבדל...) ומשביעה לעילא ולעילא.

על האירגון וההפקה של היום הבלתי נשכח הזה טרחו ועמלו **סמדר מטלון** מנהלת מש"א, **עינת אפשטיין** מזכירתנו, אתי רון, ועוד רבות וטובות.

היה כיף!

בקרוב צפוי ארוע דומה למגזר העיסקי **אבנרון**